

РЕШЕНИЕ

№ 708

гр. Бургас, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Кристиян Ант. Попов Въззивно гражданско
дело № 20222100500621 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Образувано е по въззивна жалба подадена от А.А. К. ЕГН *****, постоянен адрес: с.*** община *** ул.*** № **, чрез адв. Стоян Чаталбашев срещу Решение № 10/26.01.2022 г. по гр.д. № 740/2021 г. по описа на Районен съд – Карнобат, с което са отхвърлени исковете с правна квалификация чл. 432 ал.1 КЗ вр. с вр. с чл. 441 ГПК вр. с чл. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД предявени от А.А. К. срещу Застрахователна компания „Лев Инс“ АД с ЕИК 121130788 за осъждане на ответника да му заплати: сумата от 6 137, 66 лв. представляваща получено от него застрахователно обезщетение за претърпените от него имуществени вреди вследствие незаконосъобразните действия на застрахования ЧСИ Иванка Миндова при ответника ЗК Лев ИНС АД по застраховка Професионална отговорност по полица с № 28018068 / 13121810000722 ЧСИ Иванка Миндова от 10.08.2018 г. , изразяващи се в насочването на изпълнението върху несеквестрируемото имущество на ищеца А. К., което е полученото от него застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва върху главницата, начиная от 22.11.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, като изцяло неоснователни и недоказани. Със същото решение в полза на ответника е присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Жалбоподателят обжалва решението в цялост, като излага подробни

аргументи за неговата неправилност. Изложени са доводи относно смисъла на чл. 446а ГПК, чиято роля била да даде възможност, ако длъжникът не използва гарантираните му несеквестируеми минимални доходи или обезщетение за неполучен доход, за да се издържа, а ги спестява, принудителното изпълнение да бъде насочено срещу тях. Тези спестявания вече губели функцията си да бъдат източник на минимална издръжка на длъжника, поради което отпадала несеквестируемостта им. Тези изводи не били приложими за процесния казус, тъй като обезщетението по КЗ няма функцията да осигурява минималната месечна издръжка на длъжника, поради което не може да бъде прието, че длъжникът следва да похарчи 40 000 лв. обезщетение в рамките на месец под страх от отпадане на несеквестируемостта. С тези аргументи се твърди, че ЧСИ е извършил неправомерни действия като е наложен заповест върху несеквестируеми средства; неточно формулирал заповестното съобщение до банката, което не изключва заповест и принудително изпълнение върху несеквестируеми суми по чл. 381 КЗ (а изключва единствено обезщетения от социален характер и детски надбавки); не извършил проверка за произхода на средствата, върху които се насочва принудителното изпълнение; неизискване на информация от банката незабавно след постъпване на молба от длъжника за възстановяване на средствата и бездействие на ЧСИ по отправеното искане за възстановяване на неправомерно събраните несеквестируеми средства. Твърди се, че несеквестируемостта на изплатеното от НББАЗ в полза на А.А.К. застрахователно обезщетение за неимуществени вреди от претърпяното ПТП не произтича от разпоредбите на ГПК, тъй като това не е обезщетение от социален характер, а произтича пряко от разпоредбата на чл. 381, ал. 1 КЗ. Тъй като в заповестното съобщение ЧСИ изрично бил посочил, че заповестта не следва да се изпълнява само по отношение на „несеквестируеми средства от социален характер“ като „обезщетения и детски добавки“ банката не нямала друг избор, освен да изпълни заповестното съобщение на ЧСИ, тъй като паричните средства по сметката представляват застрахователно обезщетение, което няма характера на „обезщетение от социален характер“. Тъй като третото лице в изпълнителното производство – банката, нямала право на самостоятелна преценка каква информация да предоставя или не на ЧСИ и върху кои средства да изпълнява или не заповестите на ЧСИ, тя била изцяло обвързана от разпорежданията на ЧСИ. Поради тези съображения неправилен бил изводът на първоинстанционния съд, че действията на ЧСИ били законосъобразни. Моли се за отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявените иски. Претендират се разноси и за двете съдебни инстанции.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба подаден от Застрахователна компания „Лев Инс“ АД. В него се оспорва въззивната жалба, като неоснователна. Твърди се, че в настоящия случай от представеното движение по сметка, открита в „Юробанк България“ АД било видно, че на ищеца са били изплатени 40 000.00 лв. обезщетение по щета на 13.04.2018 г., а съобщението било връчено на 09.08.2018г., поради което, един месец след получаването на обезщетението А.А.К. не бил изразходвал

полученото обезщетение и запорът върху тази сума бил законосъобразен на основание чл. 446а, ал. 1 ГПК. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК съдът бил длъжен да приеме, че това вземане е секвестрируемо, защото несеквестрируемостта е изключение и не била доказана. Твърди се, че във всеки момент, когато намери, че изпълнението е насочено върху несеквестрируемо имущество и от сметката му е платена сума, която попада в несеквестрируемия минимум, ищецът имал възможност да възрази, че имуществото, към което е насочено изпълнението, е несеквестрируемо и имал право да обжалва незаконосъобразното действие, като такова оспорване в настоящия случай не било заявено. Ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знаел произхода на средствата по запорираното вземане и нямал възможност да зачете несеквестрируемостта. В подкрепа на тези доводи е цитирано Тълкувателно решение № 2 от 26.06,2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на Върховен касационен съд, ОСГТК. Аргументирана е тезата, че задължението на съдебния изпълнител да зачете несеквестрируемостта възниква, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметката, било от банката (трето задължено лице) или от длъжника, каквото липсвало в настоящия случай. Изложени са съображения, че не може да се направи обоснован извод, че изпълнението било насочено към несеквестрируемо имущество. Посочва се, че въпросът за несеквестрируемостта на определено имущество се решава в производството по чл. 435, ал. 2 ГПК, към момента на конкретното изпълнително действие, а не въобще. В случая липсвали изпълнителни действия, с които изпълнението да е насочено върху имущество, което да се приеме за несеквестрируемо. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение.

Въззивната жалба е допустима, подадена в законовия срок и отговаряща на изискванията на чл. 260-261 ГПК.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съдът като прецени материалите по делото, прие следното:

Производството пред първоинстанционния съд е било образувано по повод подадената искова молба от ищецът А.А. К. срещу Застрахователна компания „Лев Инс“ АД с които моли съдът да постанови решение с което да осъди ответната ЗК Лев Инс АД да заплати на ищеца сумата от 6 137, 66 лв. представляваща получено от него застрахователно обезщетение за претърпените от него имуществени вреди вследствие незаконосъобразните действия на застрахования при ответника по застраховка Професионална отговорност по полица с № 28018068 / 13121810000722 ЧСИ Иванка Миндова от 10.08.2018 г., изразяващи се в насочването на изпълнението върху несеквестрируемото имущество на ищеца, което е полученото от него застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва върху главницата, начиная от 22.11.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ответната страна Застрахователна компания Лев Инс АД е подало отговор в който счита така предявените искове за допустими за разглеждане ,

но оспорва същите искове като изцяло неоснователни и моли съдът да ги отхвърли изцяло като такива, ведно със законните последици от това както по основание така и по размер, като излага подробни съображения в същия отговор. В същите си съображения е оспорено от ответната страна, че осъществено принудително изпълнение от страна на ЧСИ е насочено върху имуществото на длъжника – ищец което е било несеквестируемо, тъй като ЧСИ е действал напълно законосъобразно тъй като средствата по банковата сметка на ищеца са били изтеглени повече от месец след постъпването им в сметката на ищеца и поради това са се превърнали в спестявания и поради това несеквестируемостта по отношения на тях е отпаднала.

За да се произнесе по основателността на въззивната жалба, настоящият съдебен състав обсъди доказателствата по делото, във връзка с доводите на страните, при което приема от фактическа и правна страна следното:

Въззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани допустими доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл. 272 ГПК, като не е необходимо да се преповтарят отново всички събрани пред районния съд доказателства.

Съгласно разпоредбата на чл. 381, ал. 1 КЗ не се допуска принудително изпълнение върху застрахователна сума по застраховки "Живот" и "Злополука", както и върху застрахователното обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност" и по застраховка "Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз. Съдебният изпълнител не е наложил запор върху полученото от жалбоподателя застрахователно обезщетение, а върху банковата му сметка. Разпоредбата на чл. 446а ГПК /ДВ бр. 86/2017 г. / обаче предвижда, че несеквестируемостта на доходите по чл. 446, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора. От данните по изпълнителното дело е установено, че обезщетението за неимуществени вреди в размер на сумата от 40 000 лв. е постъпило по сметката на ищеца на дата 13.04.2018 г. , а съобщението за запора е било връчено на дата 9.8.2018 г., т. е. преди повече от месец преди налагане на запора върху банковата сметка. При това положение сумите са се трансформирали в спестявания и са били вече секвестируеми и налагането на запор върху тях представлява допустимо изпълнително действие.

Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че ЧСИ не е разполагал с данни, че по сметката на ищеца са постъпили суми за обезщетения за имуществени и неимуществени вреди поради претърпяно ПТП, след като самият длъжник не го е уведомил към датата на постъпването

на средствата в ЧСИ за това, респ. произхода на средствата. Третото задължено лице – Юробанк България АД е следвало да уведоми ЧСИ за обстоятелството, че по банковата сметка на длъжника постъпват суми за обезщетения които са такива по смисъла на чл. 381 ал.1 КЗ, след което той да вдигне наложения заповест, като прецени за несеквестрируемостта на средствата. Същото трето задължено лице- банката е следвало в срока по чл.508 ГПК да отговори признава ли за основателно вземането върху което се налага заповест, готов ли е да го плати, има ли претенции на трети лица и т.н., за което задължение банката е била уведомена със самото заповестно съобщение. В случая няма данни за това ЧСИ да е бил уведомен за произхода на средствата за да спазва разпоредбата на чл. 381 ал.1 КЗ. Поради това не може да се направи извод, че настъпилата за ищеца К. вреда се дължи на противоправно поведение на ЧСИ Миндова.

Изводите на първоинстанционния съд са в пълно съответствие с постановките на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, според което ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знае произхода на средствата по заповестното вземане и не може да зачете несеквестрируемостта. Задължението на съдебния изпълнител да зачете несеквестрируемостта възниква, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметката, било от банката (трето задължено лице), било от длъжника. Тогава за съдебния изпълнител възниква задължението да събере незабавно необходимата информация от банката (за източника на постъпленията и техния размер) и от платеща на възнаграждението за труд (за размера на възнаграждението, след приспадане на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски) и да върне на длъжника несеквестрируемата част от преведената му сума.

При това положение въззивния съд намира за правилен изводът на първоинстанционния съд, че деликтната отговорност на съдебния изпълнител не е възникнала, поради липса на противоправно поведение, тъй като той е наложил заповест върху банковата сметка на длъжника законосъобразно.

С оглед горното произнасяне по преюдициалното правоотношение за предметна на настоящото производство се установява, че искът на увреденото лице срещу застрахователя на деликвента, е неоснователен, тъй като фактическият състав по чл. 432, ал. 1 КЗ, изисква установяване на деликтната отговорност на застрахованото лице спрямо увредения.

При тези съображения въззивния съд намира първоинстанционното решение за правилно и като такова, последното следва да бъде потвърдено.

Липсва искане за присъждане на разноски, както и представени доказателства за сторени такива от въззиваемата страна.

Мотивиран от горното и на основание [чл. 271 ГПК](#), Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10/26.01.2022 г. по гр.д. № 740/2021 г. по

описа на Районен съд – Карнобат.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____